

(Печат, 21.11.2008)

Каква је то држава! Мислим, наравно, на Косово. Како испрашише оног Данијела Фрида, помоћника америчког државног секретара. Цвили и улагује се: „Ми вас нећемо издати и оставити“, али Тачи и Сејдију ни да га чују. Најурише Фрида са све оних шест тачака споразума о ЕУЛЕКС-у и ултимативно изнесе своје четири тачке! И ни мацац! Види се да су године провели са Србима и у Србији. Узеше неку храброст и одважност, а Србију и већину њених властодржаца и „другосрбијанце“ оставише без тих особина. Кажу да Албанци ускоро излазе са петом тачком у којој се предлаже да се УНМИК распореди у Војводини и да у живот преточи Статут северне покрајине. Да превасходно штити Србе од Срба, али и од националних мањина, а аутокефалне Црногорце од Срба. Онда следи и шеста тачка, у којој Србија дефинитивно постаје земља надзиране и надгледане независности.

Међународни суд правде у Хагу прогласио се надлежним поводом тужбе Хрватске против Србије. Сазнали смо да Хрватска не може да опрости Србији то што су их самим својим постојањем Срби у Лијепој нашој приморали да их побију. У Јасеновцу и Старој Градишци, по разним јамама и осталим стратиштима, њих између 600 и 800 хиљада. У процесу комадања Југославије и обнови Независне државе Хрватске, поименце је побијено преко 8.000 Срба. Хрвати су били приморани да у то време досегну „звездане тренутке“ усташких зверстава у логорима Лора 1 и Лора 2. Морали су да изведу, уз садејство страних војних стручњака, „Бљесак“ и „Олују“, и да тако етнички очисте ионако заиста геноцидно, како то они већ знају, око 380 хиљада Срба.

Свет разуме зашто све то не могу да опросте Србији и Србима. Да су хтели, Срби су могли да помогну Хрватима тако што би се масовно самоубијали или сами иселили из Хрватске. Да не би Срба, можда би опстала и Павелићева НДХ-а, па би се избегло све ово што се догодило деведесетих година прошлог века. Многи Срби животом су платили управо ту антиусташку борбу.

Буљуци и хорде „другосрбијанаца“, евроатлантиста, невладиних Срба, старих и нових

либерала и од њих контролисаних медија у Србији, у стопу су пратили и уживљавали се у ове хрватске муке и патње. Темељ модерне „демократске“ петооктобарске и отпорашке Србије јесте идеологија самооптуживања и мазохистичког самоокривљавања. Задатак суочавања са прошлошћу за званичну Србију постао је налог за суочавање само са кривицом и, по сваку цену, трагање за злочиним, и ничим више. Истина у Србији никога није занимала. Хаг је постао најгоре средство у рукама најгорих, а одскора у стопу праћен сличним домаћим институцијама.

Србија је одустала од тужбе против БиХ, која ју је тужила, а никада није тужила ни Хрватску. МСП у Хагу огласио се ненадлежним за суђење агресији НАТО-а на Србију, противну међународном праву и без сагласности Савета безбедности УН. Ниједан политичар који није Србин, није инкриминисан пред Хашким трибуналом. А председник Тадић извинио се свима и у Загребу и у Сарајеву, а и у Сребреници. И све је то остало без икаквог одјека и без икаквог одазива. Стипе Месић једном приликом извинио се „свима којима су грађани Хрватске нанели бол“ (не, дакле, злочин, него бол).

И сада, после одлуке МСП-а у Хагу, Србија почиње да се суочава сама са собом, са истином и својим одговорностима. Србија није могла више учинити за стабилност Балкана, учинила је све, али погрешно. На наплату је стигао рачун праштања.

Министар спољних послова Србије, Вук Јеремић, одлучно је, отресито и коначно одговорно изјавио да ће Србија тужити Хрватску: „Нека се коначно пред судом правде и пред судом историје успостави истина. Шта се догађало у току операције Олуја... Сагледаћемо сва догађања у току 20. века, догађања у току Другог светског рата, у току Независне државе Хрватске. Дакле, окренућемо се историји да бисмо утврдили истину ради заједничке будућности“. У наредним данима, а то ћете видети, Вук Јеремић ће због саопштавања овакве одлуке бити једна од најнападанијих личности у српском политичком животу. Неће тога бити поштеђен ни у својој странци. Ни он, а још мање председник Борис Тадић.

У Србији су напokon схватили да смрт уништава све осим истине. И да је истина то с чим морамо да се суочимо, а не инсценирани и унапред наложени злочини и кривице. Званична Србија имаће прилику да коначно установи постоји ли нешто преко чега она не може прећи и што не може да заборави.

Последњих десетак година створена је читава мрежа институција и организација које

су требале да донесу стабилност, мир и разумевање на просторима бивше Југославије и на Балкану. Наивним, и посебно аисторијским Србима, то се чинило њиховим правим циљем и задатком. Данашњи, чак и овлашни увид у њихово деловање и последице, показује да им је прави смисао и наум да бескрајно и упорно прекомпонују и дестабилизују Балкан. Велике силе и безбројне институције које су оне направиле и упутиле на ове просторе, имале су и имају за основни задатак да упорно слабе и комадају Србију и српски народ. Истовремено, они од Балкана трајно праве „буре барута“. Имамо ли изгледа да реализујемо онај некадашњи и историјски захтев: Балкан – балканским народима?